

[Dupont.]

hed En sovesal. 12 smalle træsenge — en halv meter gulvplads mellem hver. Ingen skabe, ingen kommoder, intet andet end sengene. En lille trækasse med hængelås til personlige ejendele. En overfyldt opholdsstue til dagens timer“

Ja, dette er kun et enkelt og kort citat, men skildringen er rigtig. Selv om ånden blandt patienter og personale er tiptop, selv om der fra personalets side gøres alt for at mildne og afbøde, kommer vi ikke uden om, at det er på høje tid, der sættes ind over for disse forhold. Det nytter ikke, at vi her dækker os bag manglende økonomisk evne. Vi har råd til så meget andet; vi må også have råd til at rette denne diskriminering af vore handicappede op, for slet ikke at tale om, at personalet i det lange løb ikke kan forventes at skulle kunne klare de opgaver, det stilles over for.

Det er mig da også en glæde at konstatere, at den højtærede socialminister i sin fremsættelse understreger, at han ikke kan undlade at lade sagen gå frem til folketingsbehandling, idet den højtærede socialminister netop fremhæver de utidssvarende hygiejniske forhold, der hverken med henblik på behandlingen eller i henseende til, hvad der må betragtes som menneskeværdigt, er i orden; ganske særlig gælder dette institutionen Brejning.

Planlægningsudvalget og bestyrelsen for statens åndssvageforsorg har forudsat, at udbygningen skulle ske over 10 år og til et samlet beløb af 50 mill. kr. Den højtærede socialminister fremsætter imidlertid forslag om, at der indtil videre kun anvendes 15 mill. kr., og forudser en behandling i folketingsudvalget angående den videre planlægning af byggeriet. Jeg mener at forstå dette forslag på den måde, at man hurtigst muligt søger at komme i gang med de 15 millioner, samt at det videre arbejde, der nu skal drøftes, må gå på, at udbygningen fortsættes, og at der i det videre planlægningsarbejde ikke alene sørges for en videreførelse af planlægningen og planlægningsudvalgets byggeplaner i Brejning, men at der også tages hensyn til de beskæftigelsesforanstaltninger, skoler, pensionater og behandlingshjem, der skal anbringes eksternt i forsorgscentrets område.

Idet jeg erkender nødvendigheden af, at

der også tages hensyn til den nuværende økonomiske og beskæftigelsesmæssige situation, kan jeg på min gruppes vegne tiltræde det foreliggende lovforslag, men jeg ser gerne, at sagen gennemføres i indeværende samling, og at vi i et udvalg får lejlighed til at se på forholdene i Brejning samt til nærmere at drøfte mulighederne for det videre udbygningsarbejde.

Ejner Kristensen: Man kan vist sige, at det ikke altid er således, at et lovforslags betydning og rækkevidde står i ligefremt forhold til lovtekstens omfang og længde. At det ikke er tilfældet, kan det foreliggende lovforslag udmærket være et bevis på. Forslaget, der går ud på at bemyndige den højtærede socialminister til som lån af statskassen over en 5-årig periode at stille 15 mill. kr. til rådighed for statens åndssvageforsorg til påbegyndelse af en ombygning af forsorgscentret i Brejning, må da også ses i en større sammenhæng.

I sidste folketingssamling behandledes her i tinget et lignende forslag om udbygning af forsorgscentret i Sønderjylland, ligesom også tidligere forslag om udbygning af institutionen Lillemosegård ligger på samme linje. Man må vel have lov til at opfatte alle disse forslag og også dem, der i fremtiden vil komme inden for vor sociale forsorgs område, som et udtryk for, hvad et moderne samfund mener at burde gøre i retning af lindring, pleje og oplæring for den lille gruppe af vore medmennesker, som i alvorlig grad er handicappede individer.

Vi møder her en befolkningsgruppe, som i særlig grad må se hen til samfundets forståelse og ansvar, da de i hvert fald slet ikke som andre er i stand til at tage deres skæbne i deres egen hånd. Når hertil kommer, at lægevidenskabelig forskning på disse områder har vist nye veje til behandling af åndssvage, kan man sige, at ansvaret over for disse er blevet endnu mere aktuelt og påtrængende.

Som sagt er de åndssvages forhold i de senere år blevet taget op til behandling og undersøgelse på mere dybtgående måde end tidligere. Det gælder både for terapien, men også, hvad der måske er mere interessant og overraskende, de bestræbelser, der gøres for at uddanne og oplære disse hæmmede medmennesker til en form for arbejde og